

erkjende, at et Brohoved derovre, som desuden efter Forholdenes Beskaffenhed maatte faae meget store Dimensioner, neppe vilde tjene Sjælland paa den Maade, som der her var Tale om, nemlig som Dækning mod en Invasion. Til de her af mig omtalte to Hovedtanter har det været forbeholdt den høitagtede nærværende Krigsminister gjennem sine Udtalelser ved Finantslovens første Behandling og ogsaa ved de senere Udtalelser fra hans Side at knytte en tredie, nemlig den, at dele vort Forsvar saaledes, at vi, som Ministeren udtrykte sig, selvfølgelig søge at have Kjøbenhavn og Sjælland, men at vi tillige søge at holde fast Fod i Sjælland og Fyen. Den ærede Minister præficerede Sagen noget mere, idet han som Befæstningsanlæg antydede for Kjøbenhavns Vedkommende — ja, Lidenden har her været overordentlig uheldig i at giengive den ærede Krigsministers Udtalelse, da det, der staaer i Lidenden paa dette Sted, er fuldstændig meningsløst — men den ærede Ministers Mening var, hvis jeg opfattede ham rigtigt, at han vilde sikre Fyen mod en Overrumpling ved en Enceinte og i det Mindste foreløbig passagere detacherede Værker, hvortil Planerne skulde holdes parate, og hvorpaa der først skulde lægges Haand, naar Dieblisset indtraadte. For Storebelts Vedkommende vilde Ministeren ikke gjøre Noget af Betydning, Sjælland vilde han ogsaa foreløbig opgive, men paa Fyens Siden ved Lillebelt vilde han anlægge en Befæstning, svarende til den Styrke, man havde paa Fyen og muligt endel af den Styrke, man havde i Sjælland. I saa Ord er altsaa dette: Vort Forsvarsstyrke tænkes delt saaledes, at omtrent de $\frac{2}{5}$ kom paa Fyen og $\frac{1}{5}$ til Sjælland. Denne Plan paa een Gang at dække Fyen og Sjælland er selvfølgelig den allerbedste, og jeg formoder, at det er gaaet Flere, som det er gaaet mig, at jeg efter at have hørt den ærede Ministers Foredrag ved Finantslovens 1ste Behandling med en vis Spænding imødesaa hans Forslag til Lov om Hærens Ordning og navnlig den Størrelse, han tilsigtede at give Hæren, thi det staaer for mig, og jeg veed ogsaa for flere Andre, som om denne Opgave efter den ærede Ministers Plan vanskeligt kunde ventes løst uden en ikke lidet større Hær end den, vi have. Jeg taler her om Liniehæren, paa Forstærkningsafdelingerne er det jo nemlig slet ikke muligt at kunne regne i længere Tid. Mine Forventninger i saa Henseende bleve imidlertid stufede, idet det Forslag, som den ærede Minister forelagde, ikke skaber en væsentlig større Liniehær end den, vi nu have, nemlig en disponibel Styrke af omtrent 30,000 Mand. Og tænker man sig nu den Eventualitet, som man nærmest her maa have for Die, nemlig at Fjenden er os overlegen til Lands og til Vand, hvorledes skal da Forsvaret paa Sjælland føres. Ja, det er meget snart besvaret, thi at føre Forsvaret i den Befæstning, som den

ærede Minister tænker sig om Kjøbenhavn, og hvoraf den yderste, man kan sige den vigtigste, Del ligger i Ingenieurkorpsets Mapper indtil det Dieblis kommer, hvor Fjenden staaer for Døren, og om hvis mere end delvise Udførelse der altsaa ikke kan være Tale, er selvfølgelig umuligt; det er heller ikke den ærede Krigsministers Mening; han uvilkelede klart for os igaar, at det var hans Mening, at Hæren maatte føres mod Landgangspunktet og optage Kampen der. Nu har jeg allerede anført, at for at den Rante at føre et kraftigt Forsvar ved Landgangspunktet med nogen Sandsynlighed skal kunne udføres, vil der dertil behøves omtrent hele vor Hær. Og nu Forsvaret paa Fyen; dette vilde jo under Forudsætning af, at vi ere overlegne til Søs, efter den Udtalelse, jeg fremsatte før, fordre circa 30,000 Mand, altsaa ogsaa omtrent hele vor Hær til Positionen ved Lillebelt, for at denne skulde kunne siges at være tilbørlig sikret. Hvorledes vil dette Forsvar nu, naar vi ikke ere Herrer til Søs, kunne føres med en Styrke, der i det højeste vil blive 12,000 Mand? Og jeg ser overhovedet ikke, at en saadan Befæstning ved Lillebelt vil kunne faae nogen væsentlig Betydning under den omtalte Eventualitet, da det jo da er muligt for Fjenden at gaa over den bredere Del af Beltet, og saaledes gjøre den hele Befæstning illusorisk, samtidig med at han maasse retter et Angreb paa Sjælland og saaledes bringer os i den overordentlig uheldige Situation at være underlegen paa alle Punkter. Jeg deler, som jeg allerede tidligere har udtalt, ganske den høitærede Ministers Dunst om, og jeg erkjender den store Betydning af at udstrække Forsvaret over en saa stor Del af Landet som kun muligt. Men jeg har, skjøndt jeg med denne Anskuelse har haft den bedste Villie til at slutte mig til Ministerens Rante, ved nøie at overveie Forholdene, der her maa komme i Betragtning, ikke kunnet frigjøre mig for en Frygt for, at vort Forsvar, under alle Forhold, ordnet paa denne Maade, let kunde blive til en sørgelig Illustration af den i sit Udspring saa berømte og i sin Sandhed saa tidt anerkjendte Sætning, at den, der vil dække for Meget, dækker Intet. Jeg ser ikke rettere, end at den høitagtede Ministers forresten mig saa tiltalende Rante først vil faae sin fulde Berettigelse, naar han gjør det muligt at være Hære over en Sammenlægning af de to Faktorer, saaledes at man i paakommende Tilfælde kan bringe den ene Del i Forbindelse med den anden, og dette vilde den ærede Minister formentlig kun kunne fremkalde ved Tilveiebringelsen af en vistnok gyngende og usikker, men dog adbrigt fuldstændig afbrudelig Forbindelse mellem Fyen og Sjælland, idet han lod Store Belt og Befæstningsarbejderne der træde noget mere frem fra den beskædne Stilling, som han har givet dem hidtil. Men, selv om dette skulde ske, kan jeg ikke Andet end beklage, om Hovedstadens Befæstning mod Landsiden ikke maatte blive tillagt større